

Su Perisi

Masumiyeti elinden alınan yeryüzündeki tüm kadınlara...

“Koşuyorum... Özgürlüğe doğru... Beni yakalamadan önce özgürlüğe ulaşmalıyım. Biliyorum ki özgürlüğe ulaşabilirsem tüm bu yaşadıklarım geride kalacak. Biliyorum ki özgürlük ucuz bir şey değil. Biliyorum ki özgürlük satın alınabilecek bir şey değil. Biliyorum ki özgürlük kazanılacak bir şey...”

5 Mayıs 1986, Çorlu

Sabah başlayan yağmur, şehirdeki insanları günahlarından arındırırcasına yağmaya devam ediyordu. Yağmurun bereket olduğuna inanılan topraklarda nefes alan insanlar, hayatlarına kaldığı yerden devam ediyor, topraklarını susuz bırakmadığı için yaratıcıya şükrediyorlardı. Okuldan eve ıslanmadan bir an önce dönmek için acele eden Müjgan ise olacıklardan habersiz, yağmurun yeryüzüne güzellikler getirdiğine inanıyor, adımlarının ritmini artırıyor. Müjgan’ın yağmurun güzellikler getirdiğine inancının pekişmesinin nedenlerinden biri ise girdiği üniversite sınavının sonucunun bugün açıklanması ve aldığı yüksek puanla Çorlu’da dereceye girmesiydi. Hayali olan İstanbul Teknik Üniversitesi Genetik Mühendisliği Bölümü’ne yerleşmesi için yeterli puanı almıştı. Bu güzel haberi ailesiyle paylaşmak için adımlarının ritmini biraz daha artırdı.

Çorlu’da sayısı gittikçe azalan Geleneksel Türk Evi olarak da anılan cumbalı evlerinin önüne geldiğinde kötü bir şeyler olduğunu hissetti. Bakışlarını önce gökyüzüne, yüzüne damlacıklar yağdıran sonsuzluğa, ardından evlerinin açık olan kapısına çevirdi. Evin içinden gelen sesler, dışarda yağan yağmurun metalik sesine karışarak gökyüzüne yükseliyordu. Omzunda ıslandığı için demir yığımına dönüşen çantasını eline aldı ve yavaş adımlarla açık olan ahşap kapıdan içeri girdi. Dışarıdaki

yağmurun metalik sesine karışan seslerin kaynağına yaklaştıkça oturma odasından yükselen uğultu daha da kulak tırmalayıcı bir hal almıştı.

“Anlamıyor musun kadın? Müjgan’ı okutamayız üniversitede. En iyisi iyi bir başlık parasına evlenip ailesini kurması.”

“Sadullah Bey! Daha o çocuk. Onun hayalleri var. Gerekirse bu evi satar, kızımızı okuturuz.”

“Bu konu tartışmaya kapanmıştır, Cemile. Akşama Müjgan’ı istemeye gelecek Fahrettin Beyler. Ona göre hazırlığını yap!”

Oturma odasının ahşap kapısının eşiğinde dinledikleri karşısında soğuktan pembemsi bir tona bürünen yanaklarına sıcak, tuzlu su damlacıkları istemsizce yayıldı. O günden sonra yağmurun hiçbir zaman güzellik ve iyilik getirdiğine inanmadı Müjgan.

*

22 Ocak 2000, Çorlu

Zamanın zımparası acımasızca derisini kanatmış, geçen yıllar, kalbinden vücuduna yayılan kanın sıcaklığını azaltmıştı. Gökyüzüne her bakışında ağzında kekremsi bir tat bırakan o günü, evinden bir daha dönmek üzere ayrıldığı o uğursuz yağmurlu günün akşamını, cebindeki son harçlığıyla İstanbul’a giden otobüse bindiği bitmek bilmeyen geceyi hatırlıyordu. Gökyüzüne her bakışında İstanbul’da sokakta kalırken elinden tutan yaşlı adamın kendisine defalarca cinsel istismarda bulunmasını, yağmurlu bir günde çok sevdiği krizantemlerin bulunduğu vazoyu kapıldığı gibi yaşlı adamın başına indirerek ondan kurtulmasını, bu olaydan sonra mahalleyi apar topar terk edişini hatırlıyordu. Gökyüzüne her bakışında öldürdüğü yaşlı adamın bir mafya babası, hayat kadınlarını pazarlayan adi biri olduğunu ve adamlarının peşine düşüp işlediği cinayeti ihbar etme tehdidiyle kendisini zorla hayat kadını yaptıkları gökyüzünün delinircesine yükünü boşalttığı o karanlık günü hatırlıyordu.

Hayatını kendisinden daha önce planlayan, onun adına geri dönüşü olamayan kararlar veren korkak babası, evden ayrılışından sonra bir kez olsun kızı için

endişelenmemiş, bir gün dahi Müjgan nerede diye sorgulamamıştı. Bunu yıllar sonra mahalleye ayak bastığı zaman babasının gözlerinin içinde görmüştü. Ailesine karşı aslan, dışarıya karşı kedi misali olan Sadullah Bey, gördüğü bir çift ela göz karşısında yalnızca bir dakika dayanabilmiş, hızla çekip gitmişti yoluna. Müjgan, saçları dökülmüş, avurtları içine göçmüş babasının ardından masumiyeti elinden alınmış bütün kadınların gücüyle seslendi:

“Hayalleri olan bir kızı, bir hayat kadınına nasıl dönüştürdüğüne bakmak bu kadar mı zor Sadullah Bey?”

Gökyüzünde kara bulutlar kümeleniyorlardı.

*

23 Ocak 2000, Çorlu

Kenarı kırık cam bardağı dudaklarına yaklaştırmadan önce son kez doyasıya izledi gökyüzünü. Dün akşamüzeri başlayan yağmur, yerini sonsuz beyazlığa bırakmış, zamanı Müjgan için biraz yavaşlatmıştı. Annesinin mezarını ziyaret ettikten sonra dünyada yapacağı bir iş kalmamıştı. Defalarca kez düşündüğü şeyi yapmadan önce evden ayrıldığı günden itibaren günlüğüne çiziktirdiği yazılara son şeklini vermek için dolma kalem eline aldı ve son kez beyaz sayfanın üzerinde gezdirdi siyah mürekkebi.

“Koşuyorum... Özgürlüğe doğru... Beni yakalamadan önce özgürlüğe ulaşmalıyım. Biliyorum ki özgürlüğe ulaşabilirsem tüm bu yaşadıklarım geride kalacak. Biliyorum ki özgürlük ucuz bir şey değil. Biliyorum ki özgürlük satın alınabilecek bir şey değil. Biliyorum ki özgürlük kazanılacak bir şey...”

Su Perisi.
